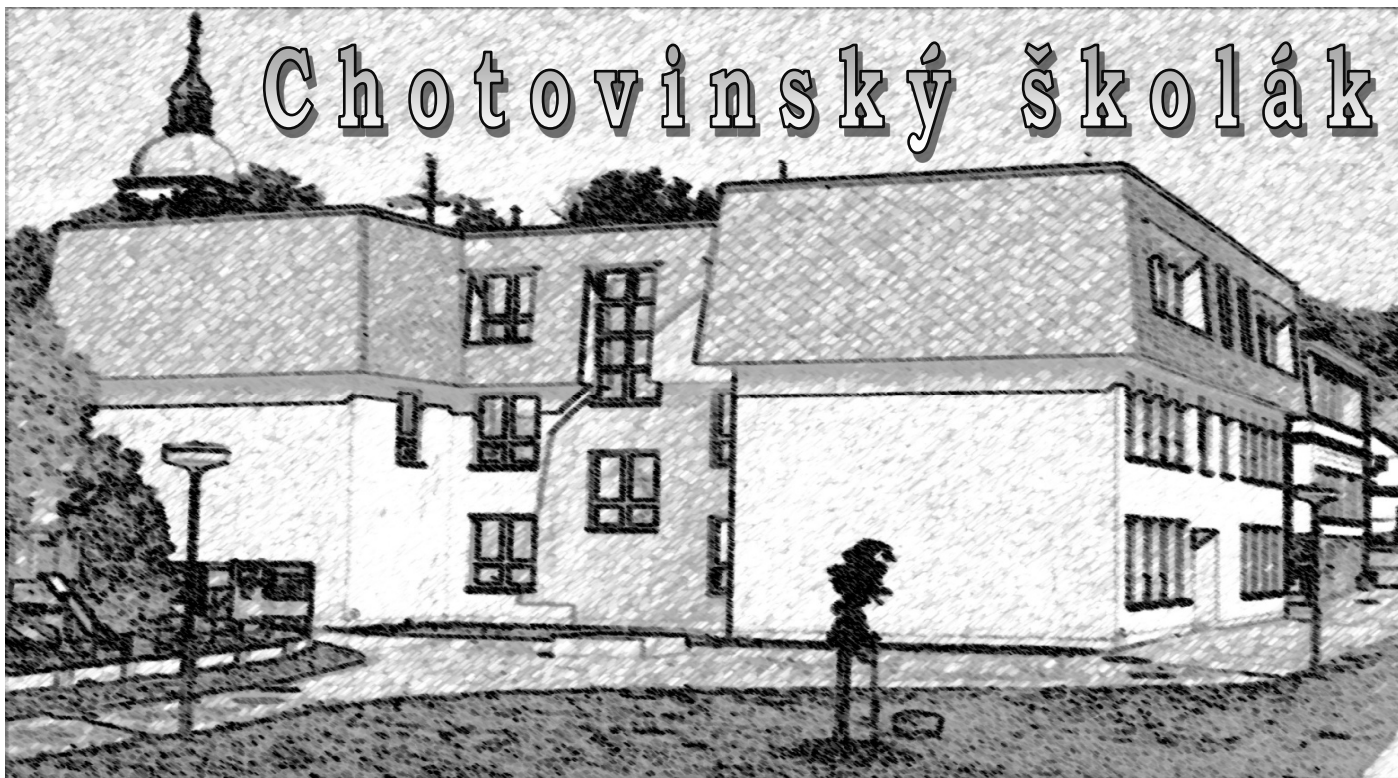

Chotovinský školák

MĚSÍČNÍK ZÁKLADNÍ ŠKOLY V CHOTOVINÁCH

ČÍSLO 9

ROČNÍK 2018/2019

Květnové okénko ředitele

Po přijímacím řízení na střední školy můžeme říci, že z našich 18 žáků 9. ročníku budou 4 gymnazisté (4× státní), 2 studenti lycea (byli přijati i na gymnázia), 5 maturantů na dalších maturitních oborech a 7 učňů na různých učebních oborech. Jeden sedmák odejde na šestileté gymnázium. Všem přeji úspěchy v dalším studiu.

K zápisu do MŠ se dostavilo 29 zájemců, ale jeden vzal svoji žádost zpět. Všichni ostatní byli přijati. Zbylo 7 volných míst. Tři nejmladší děti nastoupí v průběhu školního roku.

V mateřské škole ve třídě Broučků v kulturním domě došlo k havárii vodovodního řádu, při které byla zaplavena část koberce v další místnosti kvůli prasklé hadičce pod umyvadlem v umývárně. Díky vstřícnosti rodičů, kteří naši situaci pochopili a nechali z velké části své děti doma, jsme krizovou situaci zvládli pomocí roz-

dělení dětí do ostatních tříd (kapacitu tříd jsme nepřekročili) a přerušili jsme provoz v této třídě pouze na 2 dny. Vodu z havárie jsme vysáli vodním vysavačem a díky vysoušečům rychle z velké většiny odstranili vlhkost z místnosti.

Proběhla schůze Rady školy, kde jsem zhodnotil šestileté funkční období. Část jednání byla věnována další práci s výstupy z dotazníků a závěrečná část schůze stravování ve školní jídelně.

Děti z MŠ a ZŠ vystupovaly u příležitosti Svátku matek a Vítání občánků. Členové dětských pěveckých sborů při základní škole vystoupili na tradičním jarním koncertu ve Sboru církve Československé husitské v Chotovinách a úspěšně završili svou několikaměsíční přípravu. Kroužky ukončily svoji činnost. Děkuji všem vedoucím, že svůj čas věnovali dětem.

Čtyři žáci reprezentovali naši školu na okresním kole

Pythagoriády. Většina našich soutěžících se umístila v horní polovině tabulky. Na okresním kole Atletického čtyřboje 1. stupně získaly dívky z 5. třídy 3. místo. Ve stejné soutěži pro žáky 2. stupně získal 3. místo v jednotlivcích Jiří Honza a tým starších žáků obsadil také 3. místo. Amélie Fridrichová, poté co vyhrála okresní kolo Olympijského víceboje, obsadila krásné 3. místo i v krajském kole. Všem děkuji za reprezentaci školy a blahopřeji k výkonům.

Závěrem chci poděkovat místní organizaci Českého zahrádkářského svazu za sponzorský dar, který nám předali po skončení úspěšné jarní výstavy.

Petr Havlík – ředitel školy

Čteme rádi

Nedávno jsem četla román z druhé světové války Tatér z Osvětimi. Napsala ho spisovatelka Heather Morrisová, která se narodila na Novém Zélandu, ale žije a pracuje v australském Melbourne. Knihu přeložil Vladimír Fuksa a vydalo ji nakladatelství BizBooks v Brně roku 2018. Knížka byla napsána podle skutečného příběhu. Se slovenským Židem Lalem Sokolovem a zároveň hlavní postavou se autorka seznámila v roce 2003 a toto setkání jim oběma změnilo život. Roku 1942 nastoupil Lale na vlak. Byla tam spousta mužů, Židů. Nikdo nevěděl, kam jedou a co je tam čeká. Když dorazili na místo, vyhnali je ven jako stádo dobytka. Byli hladoví a zesláblí, někteří mrtví. Osvětím se pro ně stala místem utrpení, strachu a bolesti. Tvrdě celé dny pracovali. K snídani a k večeři jedli to samé, divnou tekutou polévku, kousek tvrdého chleba, nedobré kafe a vodu. Lale uměl pět jazyků a byl velmi chytrý. Stal se tatérem. Tetoval vězňům čísla na předloktí. Dělal to, co mu řekli. Chtěl přežít. Nikdy nečekal, že by se v tak nelidském prostředí mohl zamilovat. Ale potkal tu nejkrásnější dívku. Jmenovala se Gita. Také ona ho milovala a přes všechno utrpení, ztráty a bolest oba válku přežili. Knížka se mi líbila moc. Přečetla jsem ji velmi rychle a kolikrát i se zatajeným dechem. Když jsem ji četla, připadala jsem

si, jako bych se ocitala přesně tam, kde byl Lale s Gitou. Jen jsem doufala, že společně přežijeme. Také se mi líbilo, že autorka na konec knížky přidala obrázky obou postav. Napsala informace o každé z nich. Krásný byl i doslov a poděkování. Také vložení mapy tehdejší Evropy a plánu Březinky – Osvětimi. Myslím, že záměrem autorky bylo světu ukázat, co se tenkrát v koncentračních táborech dělo, ale že i tak lidé neztráceli naději. Pochopila jsem, že v životě je důležité nevzdávat se a bojovat dál, věřit v sebe, v lásku a dobro. Pomáhat ostatním. Pilně se učit, protože vzdělání je důležité a potřebné. Knížku bych doporučila lidem v mém věku a starším. Určitě také dospělým. Myslím, že všem má co říci. Nic bych na ní neměnila, líbí se mi taková, jaká je.

Nina Nováková

ženku na Polici ČR, ale o 10 % nálezného se nám může už jen zdát. I konání dobrých skutků ale stojí zato. Doufám, že se nikdy nedostaneme do vazební věznice, protože sedět zavřený ve vězení do doby, než bude soud, to může trvat taky věčnost. Také nám pan poručík kladl na srdce, abychom nepěstovali drogy, nebrali je a hlavně neprodávali. Nesmíme ničit cizí majetek nebo někomu ubližovat na zdraví. Musíme dodržovat předepsanou rychlost, třeba až pojedeme na motorce. Na kole do osmnácti let jezdit s helmou na hlavě. Opět jsme si zopakovali, jak nebezpečná je kyberšikana a zhlédli jsme dokument o droze krokodýl, která má pro člověka zničující účinky. Uvědomili jsme si, že čtrnáct let je vlastně bezstarostný věk, ale že už to brzy skončí.

Budoucí patnáctiletí z osmé třídy

Už brzy

V květnu za námi přijel tiskový mluvčí PČR poručík Mgr. Miroslav Doubek, abychom si popovídali o právní zodpovědnosti mladistvých. Jsme sice osmáci, na které patnáctka teprve čeká a má nad námi ochrannou ruku stát, ale připraveni můžeme být už teď. Budeme se muset více osamostatnit a domýšlet svoje činy.

Už víme, že krádež pod pět tisíc korun je přestupek, ale nad tuto částku už se jedná o trestný čin. A opakovaný přestupek už není přestupkem, ale bohužel trestným činem. Pokud najdeme například peněženku, nejdříve se musíme snažit najít majitele a vrátit mu ji, máme pak nárok na 10 % nálezného. Nemáme-li ji komu vrátit, vyhledáme ztráty a nálezy na obecním či městském úřadě, a pokud ani tuto možnost nevyužijeme, předáme peně-

Kdybych byl...

Kdybych mohl být hmyzem, byl bych motýlem, je navenek krásný; byl bych komárem, mohl bych otravovat lidi; byla bych moucha, ta je všude; byla bych komárem, ten všem pije krev; byl bych pavoukem, chtěl bych vidět svět jako oni;

Kdybych mohla být domem, byla bych tím našim, protože bych rodinu nikdy neopustila a sledovala bych, jak žijí; byl bych rodinným, je velký a má pěknou zahradu; byl bych honosnou vilou, aby mi všichni záviděli; byl bych chatkou, aby ve mně nebydlelo moc lidí; byl bych rodinným, je v něm velká radost; byl bych barevný, chci, aby mě viděli; byl bych na venkově, je zde málo lidí; byl bych panelový, je vysoký; byla bych rodinný, lidé se o něj lépe starají; byl bych Tančící, protože je výjimečný;

Žáci osmé třídy

Za Leonardem

Dvacátý den měsíce května byl deštivý, ale prvňáci i třetáci si ho i tak moc užili. Vypravili se totiž za jedním z největších myslitelů, vědců a umělců historie, za Leonardem da Vinci. Cílem jejich výpravy se stala krásná budova Solnice na Piaristickém náměstí v Českých Budějovicích, jejíž nově zrekonstruované prostory hostily úžasnou expozici Leonardo, která vznikla u příležitosti 500. výročí úmrtí této slavné renesanční osobnosti.

Přemýšleli jste někdy nad tím, jaké by to asi bylo, kdybyste se ocitli v tvůrčí dílně mistra Leonarda? Na vlastní oči byste mohli listovat jeho spisy, prohlížet si jeho kresby, mít na dosah Monu Lisu, nejslavnější obraz světa, otestovat si některé z umělcových vynálezů nebo podle plánu zvládnout postavit jen z tyčí mistrův slavný přenosný most a pak po něm sami přejít?

Prvňáci a třetáci to štěstí měli. A nejen to! Nebyli pouhými pozorovateli, ale sami mohli objevovat, zkoušet, manipulovat, kreslit, skládat, tahat, porovnávat, stavět, hrát si a také tvořit. A ukázalo se, že tvůrčí talent jim rozhodně nechybí. Svědčí o tom třeba vtipné předělávky obrazu Mona Lisa, který děti digitálně upravily a následně promítly na plátno. Proč by Mona Lisa v jejich pojetí nemohla mít třeba růžové vlasy, černé brýle nebo vojenské oblečení?

A jak den plný zážitků hodnotí sami účastníci?

Na výstavě o Leonardovi se mi nejvíc líbilo předělávání obrazu Mona Lisa a model Leonardova prvního tanku. Moc jsem si užila i vymyšlení originální kuličkové dráhy z nejrůznějších trubek a lahví.

ŠKOLNÍ AKADEMIE

2019

**středa 5. června 2019
začátek v 17 hodin
v Kulturním domě Chotoviny**

Bavilo mě upravovat Monu Lisu a skládat lidské tělo. Zaujalo mě, že jsme byli na náměstí, které má rozlohu 1 hektar. Celé to bylo moc pěkné.

Moc se mi to tam líbilo, protože jsme obkreslovali Leonardovy výkresy, předělávali Monu Lisu a dělali spoustu zajímavých věcí.

Líbila se mi přeměna obrazu Mona Lisa a také tank. Těším se, až tam pojedou znovu s babičkou a dědou.

Nejvíc mě bavila stavba Leonardova přenosného mostu. Sám jsem si po něm pak přešel a most nespadol!

Výlet se mi velmi líbil, protože tam byla spousta zajímavých věcí.

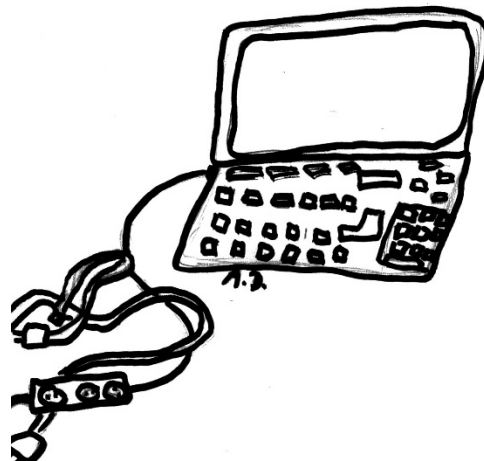
Alena Elhenická

Spoje naposled

Žáci osmé a deváté třídy měli možnost navštívit v tomto školním roce čtyřikrát Střední školu spojů a informatiky v Táboře a vyzkoušet si činnosti spojené s případným studiem. Jelikož jsem o studiu na této škole uvažoval již od začátku deváté třídy, byl jsem rád, že nám bylo umožněno nahlédnout do školy a zjistit, jaké odborné předměty se zde vyučují. Také jsme si prohlédli

prostředí a vyslechli názory učitelů, ale i některých žáků. Moje skupina si vyzkoušela výrobu kabelu pro přenos dat u počítačových soustav a poté jsme si přiblížili zákony elektrického proudu. Naši poslední exkurzi na tábořské spoje jsme si velmi užili a tak nějak jsme si přiznali, že již od letošního září se naše třída rozběhne do světa a na žádnou takovou exkurzi už se spolu nepodíváme. Zdá se nám to skoro až neuvěřitelné, ale je to tak. Každopádně jsem rád, že jsem si vybral právě tuto školu. Za celou třídu jsme rádi, že nám bylo umožněno udělat si představu o nabídkách středních škol v tábořském okrese a vybrat si podle našeho uvážení. Předáváme tedy štafetu dalším ročníkům a těšíme se, až je v rámci nějaké podobné akce budeme moci provést po naší nové škole.

Jaroslav Kořený

Amálka válí

Středa přesně v polovině května patřila nejen dost možná nejchladnějším dni v měsíci, ale také krajskému kolu odznaku všestrannosti na stadionu Míru v Táboře. Závodníci se museli kvalifikovat výbornými výkony v okresních kolech, což se z naší školy podařilo Amálce Friedrichové ze 4. třídy. Společně s ní soutěžilo v různých kategoriích téměř tři sta dalších dětí, které mezi sebou bojovaly o každý desetibojařský bodík. Tentokrát se soupeřilo v těchto disciplínách: běh na 60 m, skok do dálky, shyby, leh-sedy, hod míčkem a běh na 1000 m. Shyby a leh-sedy probíhaly v tělocvičně, ostatní disciplíny už venku, což při teplotách okolo 5 ° C, které doprovázely tento sportovní den, nebylo pro závodníky vůbec jednoduché. Bylo třeba se udržovat v teple a dávat pozor na to, aby tělo neprochladlo. Nepřízeň počasí jsme řešili hlavně pohybem, teplé oblečení a deky se však také hodily.

Amálka se do závodů pustila s plnou vervou. Nejdříve absolvovala sprint na 60 m, který možná nevyšel úplně podle představ, ale dala slušný základ pro boj o přední příčky. Další disciplínou byl skok do písku, kde se Amálka dokázala zlepšit téměř o 1 metr. Je velká škoda, že naše škola nemá na skok do dálky lepší podmínky. S deseti-bojařským kroužkem chodíme trénovat na doskočiště na hřišti u zámku, které by ovšem potřebovalo trochu zrenovovat. Ale jak se říká, těžko na cvičišti, lehký na bojišti.

Další výzvou byly shyby, kde si Amálka opět oproti svému maximu velmi polepšila a za 2 minuty zvládla udělat 59 shybů, což bylo nejvíce ze všech dívek v její kategorii. Hned po shybech následovaly

leh-sedy, které nejsou oproti shybům až tak náročné. Nicméně se zde mohla projevit únava z předchozí disciplíny a menší tréninkové úsilí a s triapadesáti leh-sedy Amálka oproti konkurenci ztratila. Předposledním úkolem byl hod míčkem, v němž Amálčin výkon 22,5 metru znamenal hod na úroveň dosavadního osobního rekordu. Výchozí pozice před poslední disciplínou bylo čtvrté místo, a tak bylo jasné, že pokud Amálka bude chtít na stupně vítězů, bude muset zaběhnout svůj životní běh na 1 kilometr, což ve velkém chladu byl úkol přetěžký, ovšem nikoliv nemožný. V minulém čísle jsem vyzdvihnul její čas 4:20. Tento čas dokázala svou bojovností, vůlí a zarputilostí ještě zlepšit o dalších 5 vteřin a výkonem 4:15 brala za kilometrový běh 750 bodů, což byl její nejvyšší bodový přísun ze všech disciplín.

V konečném účtování skončila Amálka na parádní bronzové příčce s celkovým ziskem 2895 bodů, když závodníci na čtvrtém místě za sebou nakonec nechala o celých 233 bodů, a co víc, na stříbro chyběly pouhopouhé a téměř zanedbatelné 2 body a na zlato jich chybělo 44. Měli jsme štěstí, že nám při sportování nepršelo, pokud nepočítám drobné mrholení. Vydatně pršet začalo až po slavnostním vyhlášení, což už nás trápit nemuselo.

Chtěl bych Amálku moc pochválit za to, jak se snažila a v každé disciplíně bojovala na hranici svých možností a hlavně s chutí a pozitivním přístupem. Věřím, že to může být pro ni další motivace k tomu, aby na sobě dál pracovala. Třeba se jí přímý postup na republikové finále povede příště, letos chyběl jen malinký kousíček. Také věřím, že Amálka může inspirovat své spolužáky ve škole k tomu, aby se začali více hýbat, měli z pohybu radost a strhli ze sebe

nálepku peciválů, kterých bohužel pomalinku přibývá. A jestli se to povede třeba jen u jednoho jediného, tak z našeho úsilí můžeme mít ještě větší radost.

Patrik Elhenický

Dá to práci

Ride Wheel team, Jan Šmíd a Lukáš Müller, navštívil ve čtvrtek 16. května naši školu se svým projektem pořádaným ve spolupráci s Besipem. Ve svém devadesátiminutovém show nám předvedli biketrial, sport, kde na speciálně upravených kolech překonávají různé překážky. Kromě zábavy jsme si také zopakovali povinnou výbavu cyklisty a některé dopravní značky. Lukáš i Honza se chovali mile, byli opravdu sympatičtí a pořád se usmívali. Nebyla na nich znát nervozita. Snažili se nám toho co nejvíce ukázat. Líbilo se nám, jak vtipkovali a navzájem se „popichovali“. Svou práci zvládli výborně. Věděli, co mají dělat, jak nám všechny informace a zkušenosti předat. Celou dobu se snažili zapojit i nás, diváky. Chovali se přirozeně, nezmatkovali, vše měli dobře zorganizované. Jsou odvážní, ale zároveň opatrní a trpěliví, protože při tomto sportu se mohou lehce zranit. Nesmí nic podcenit, všechny skoky si připravit, promyslet, nesmí riskovat. Nejvíce bychom ocenili jejich snahu nás zaujmout a Lukášovu nebojácnost při skocích přes překážky. Celá prezentace byla opravdu povedená.

Nadšení osmáci

CHOTOVINSKÝ ŠKOLÁK

VYDÁVÁ ZŠ CHOTOVINY
ŠÉFREDAKTOR: Jiří Honza
REDAKČNÍ RADA: Miroslava Honzová
OBÁLKA: Jiří Honza
ILUSTRACE: Anežka Doudová a archiv Školáka

TISK: tiskárna ABC CHOTOVINY

